

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Marcin Truchła

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia

Radosława Żarkowskiego

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

P. M. (...)

ur. (...) w P.,

syna J. i T. z domu E.,

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 23 lipca 2014 roku we W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) od strony ul. (...) i skręcając w lewo w kierunku ul. (...), nie udzielił pierwszeństwa przejazdu tramwajowi linii nr (...) nr (...), który jechał z tego samego kierunku w kierunku ul. (...), w wyniku czego zmusił motorniczego do gwałtownego hamowania w wyniku czego pasażer tramwaju R. M. upadł na podłogę doznając obrażeń w postaci stłuczenia mózgu, ogniska krwotocznego w obrębie płata czołowego prawego, złamania barkowego końca obojczyka prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni

tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie w sprawie warunkowo umarza, wyznaczając jednocześnie okres próby na 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia na rzecz R. M. nawiązki w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych;

III. na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 171/15

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lipca 2014r. około godz. 9.00, P. M.kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) we W.. Mężczyzna jechał od strony ul. (...) i zamierzał skręcić w lewo.

Pogoda była ładna, było słonecznie, widoczność na drodze była dobra.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 78, 108, zeznania świadka D. K. – k. 40,

117, protokół oględzin miejsca wypadku – k. 6 – 7,

Początkowo P. M. zatrzymał pojazd przed torami tramwajowymi – równoległe do nich. Kiedy, jednak, tramwaj linii nr (...) nr (...), który jechał z tego samego kierunku w kierunku ul. (...), ruszył z przystanku (...)i kierował się w kierunku ogrodu botanicznego, prowadzony przez P. M. samochód ruszył i wjechał na torowisko.

(Dowód: zeznania świadka D. K. – k. 40,117, wyjaśnienia oskarżonego – k. 108).

Widząc zachowanie kierującego samochodem, motorniczy D. K. włączył dzwonek i zatrzymał tramwaj, lecz pod wpływem gwałtownego hamowania w jednym z wagonów przewrócił się osiemdziesięciosześcioletni pasażer tramwaju - R. M., który doznał obrażeń w postaci stłuczenia mózgu, ogniska krwotocznego w obrębie płata czołowego prawego, złamania barkowego końca obojczyka prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni.

(Dowód: zeznania świadka D. K. – k. 40, zeznania świadka R. M. – k.

56 – 57, 127, opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji

wypadków – k. 61 – 73, 117, opinia sadowo – lekarska – k. 27).

Kierujący tramwajem podczas zdarzenia był trzeźwy.

(Dowód: protokół użycia alkosensora – k. 3).

Oskarżony P. M.to czterdziestodwuletni żonaty mężczyzna, ojciec siedemnastoletniej niepełnosprawnej córki.

P. M.uzyskał wykształcenie zawodowe i jest introligatorem. Obecnie jednak zatrudniony jest w charakterze przedstawiciela handlowego, z którego to tytułu osiąga dochód w kwocie 1600 zł miesięcznie.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądownie.

W miejscu zamieszkania P. M.cieszy się dobrą opinią.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 77, 107, K. – k. 79, dane osobopoznawcze –

k. 80, wywiad kuratora – k. 111 – 112).

W toku postępowania w sprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i składał wyjaśnienia.

Dokonując powyższych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał szczerze logiczne i wewnętrznie spójne zeznania motorniczego – D. K. (k. 40, 117), który opisał kiedy zauważył kierowany przez oskarżonego pojazd oraz jego zachowanie na drodze. W szczególności wskazał, że z jego postępowania (zatrzymanie się przed dokonaniem manewru skrętu) wywnioskował, że kierujący udzieli mu należnego pierwszeństwa przejazdu. Świadek zeznał też, że gwałtownie hamując usłyszał głuchy dźwięk upadku. Kiedy zaś po przyśściu do wagonu zobaczył leżącego mężczyznę, okazało się, że jest nieprzytomny.

Wykorzystano również obiektywną, sporządzoną w oparciu o materiały zgromadzone w toku postępowania – w szczególności zapisy kamer tramwaju) oraz wskazania wiedzy fachowej opinię biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych (k. 61 – 73), w myśl której sytuację wypadkową wytworzył i wypadek spowodował wyłącznie oskarżony, który nie zachował szczególnej ostrożności podczas skrętu w lewo na skrzyżowaniu i wjechał na torowisko, nie udzielając pierwszeństwa tramwajowi, w związku z czym zmusił motorniczego do gwałtownego hamowania i doprowadził do upadku na podłogę pasażera tramwaju. Biegły podtrzymał opinię podczas rozprawy (k. 117), a podczas rozprawy oskarżony jej nie kwestionował.

W toku postępowania w sprawie, Sąd dał też wiarę szczerym i znajdującym potwierdzenie w dokumentacji medycznej zeznaniom pokrzywdzonego R. M. (k. 56 – 57), który opisał zapamiętany przebieg zdarzenia oraz chwile je poprzedzające. Nie miał, natomiast, wiedzy odnośnie zachowania podczas zdarzenia kierującego białym pojazdem dostawczym.

Dano też wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do spowodowania zdarzenia opisywanego przez świadków R. M. i D.. K. Jak wskazywał, w chwili zdarzenia nie miał on świadomości, że jego zachowanie będzie miało takie konsekwencje.

Sąd posłużył się też niekwestionowanymi przez strony protokołami: użycia alkosensora (k. 3), oraz oględzin miejsca wypadku (k. 6 – 7), w którym opisano warunki atmosferyczne w dniu zdarzenia. Posłużono się też fachową i sporządzoną na podstawie przedstawionej dokumentacji lekarskiej opinię sądowno lekarską (k.27) wskazującą na charakter i rodzaj odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń.

Podobnie, Sąd wykorzystał dane osobopoznawcze dotyczące oskarżonego (k. 80), wywiad kuratora w miejscu jego zamieszkania (k. 111 – 112), wskazujące na sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego. Wykorzystano też jego dane o karalności (k. 79).

W toku postępowania Sąd nie wykorzystał, natomiast relacji P. Ł. (k. 45 – 46), które nie dotyczyły przedmiotowego zdarzenia, jak też protokołu oględzin tramwaju (k. 4 – 5), który nie przyczynił się do ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że fakt i okoliczności popełnienia przez oskarżonego P. M. przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 23 lipca 2014 roku we W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) od strony ul. (...) i skręcając w lewo w kierunku ul. (...), nie udzielił pierwszeństwa przejazdu tramwajowi linii nr (...) nr (...), który jechał z tego samego kierunku w kierunku ul. (...), w wyniku czego zmusił motorniczego do gwałtownego hamowania w wyniku czego pasażer tramwaju R. M. upadł na podłogę doznając obrażeń w postaci stłuczenia mózgu, ogniska krwotocznego w obrębie płata czołowego prawego, złamania barkowego końca obojczyka prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, nie budzi wątpliwości. Wskazują na to, bowiem, nie tylko uznane przez Sąd za wiarygodne zeznania R. M. i D. K., ale też opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, gdzie wskazane zostało wprost, że jedyną przyczyną upadku R. M. na podłogę tramwaju było nagle i gwałtowne hamowanie motorniczego, który prawidłowo zareagował na sytuację wypadkową stworzoną przez kierującego P. M.. Charakter i rodzaj, natomiast, odniesionych przez pokrzywdzonego w toku zdarzenia obrażeń ciała wskazany został w opinii sądowno – lekarskiej.

Charakter powyższego zdarzenia świadczy, natomiast, o tym, że wina P. M. nie była znaczna, na co wskazuje okoliczność, iż działał on nieumyślnie.

Podobnie oceniono społeczną szkodliwość działania oskarżonego. – Tym razem, jednak, wzięto pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, którym w niniejszej sprawie jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym oraz życie i zdrowie jego uczestników, jak też okoliczności czynu.

Jak wynika, natomiast z danych osobopoznawczych P. M., relacji kuratora z miejsca jego zamieszkania, jak też jego własnych wyjaśnień, pozytywna opinia o jego osobie uzasadnia przypuszczenie, że całe zajście miało charakter incydentalny i mimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na względzie właśnie wyrażaną w relacjach dotyczących trybu życia oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, Sąd zdecydował o wyznaczeniu oskarżonemu minimalnej długości okresu próby, uznając, iż okres roczny będzie wystarczający aby nadzorować zachowanie oskarżonego.

W związku z umorzeniem postępowania oraz spowodowaniem przez P. M. obrażeń u R. M., Sąd zasądził od oskarżonego na jego rzecz kwotę 2.000 zł tytułem nawiązki, uznając tę kwotę za adekwatną do cierpienia spowodowanego podczas zdarzenia.

Mając na względzie trudną sytuację majątkową oskarżonego, w szczególności zaś fakt, iż na jego utrzymaniu pozostaje żona oraz niepełnosprawna córka, Sąd uznał, iż pokrycie przez niego kosztów postępowania byłoby nadmiernie uciążliwe. Mając to na względzie, zwolniono P. M. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów niniejszego postępowania.